

Murányi Sándor Olivér

Egész kifli

– Nem leskelődöm! Megvárom az autó mögött, amíg végeznek! Nem árulom el otthon Irinát! – próbálok bekéredzkedni nővérem mögé, aki az anyósülésre huppan, majd mutatójával jelzi a sofőrnek az irányt, amerre kevés ember jár. Reménykedem: hátha kapok én is egy pár darab fémpénzt, amivel megmenekülök az éhségtől. Néha elhomályosul előttem minden. Ilyenkor éles, szűrő fájdalmat érzek a hasamban. Felkiáltok, Irina megpofoz. A bácsi hátrapillant. Szigorúan szól hozzám: – Azonnal szállj ki! Amíg bent vagy, nem megyünk sehova! De én nem tágitok. Kétségbeesetten kapaszkodom a fejtámlába, amely mögül nővérem tanácstalanul forgatja fejét. Nem tudja, a bácsira hallgasson inkább, vagy rám. Aztán megvéd: – Ha nem jöhet, én se megyek! Látva határozottságát, a bácsi feladja a harcot. Idegesen fordul előre, és oldalra teker egy kulcsot. A motor felbődül egy pillanatra, majd nem túl hangosan zúg. Indulunk. Lehajtom a fejem, hogy ne lássanak az emberek. Irina is lehajtja. Lassan elhagyjuk a Tescót, amely előtt lehet ételmaradékot és aprópénzt szerezni. Napok óta csak az utcákon eldobott kiflimaradékokat eszem. Kifordulunk a főútra, és ekkor újra nyilall a hasam. Feljajdulok. A bácsi és Irina meglepve néznek hátra. – Kölyök, ha nem fejezed be, menet közben doblak ki a kocsiból! – mordul rám a bácsi. Fogaim összeszorítom. Sziszegek. Amikor sikerül lenyelnem az első falat kiflit, még jobban fáj. Mintha egy éles kést szúrnának bele. De ma még nem ettem. Délután van. Hátha estig összejön valami. Másképp nem tudok elaludni. Beállunk egy benzinkútra. Amíg a bácsi tankol, Irinával az ablakok alá bújva lapulunk. – Nem vesznek észre – suttogja, miközben megigazítja nyakában a szemeteskukában múlt héten talált műanyag láncot, és az ajkába harap. A bácsi rövid időre eltűnik, majd visszajön, beszáll, és újra gyújt. – Hány évesek vagytok? – kérdezi. – Én tizenhárom, az öcsém hét – feleli Irina. A sárga templom előtt haladunk el. Ott a vasárnapi miséről kijövő nénik és bácsik úgy is adnak pénzt, hogy cserébe nem viszik el Irinát. Ilyenkor örülök. De ez egy héten csak egyszer van. Próbáltam már a hétköznapi hajnali misék után is kéregetni, de ilyenkor csak pár mérges öreg néni jön ki az ajtón. Elfordítják tőlem a fejüket, és továbbmennek. Én meg fázom, és már a fejem is fáj az éhségtől a sötétben. A város széle felé vesszük utunkat. A sofőr egyre nyugtalanabb lesz. Nem tudom, mi a baja. Egyszer csak letér egy keskeny zsákutcába, amely egy folyóban végződik. Partján sűrű bokrok. A motor leáll. A bácsi hátranéz: – Nyomás kifelé! Annál a közeli fánál várakozol, arccal fordulva a törzse felé! És nem nézel ide! Nehogy elmenj, amíg nem végzünk!

Kiugrom az autóból. Szaladok. Egészen a fáig. Közben még három kést döfnek a hasamba. A fa előtt térdre rogyok, mint amikor anyám megbüntet, és a sarokba küld. Most már a halántékom is lüktet, a kíváncsiság mégis mindennél erősebb. Hátrapillantok. Óvatosan. Lopva. Nehogy észrevegyenek... A bácsi kinyitja ajtóját, leveszi kabátját, eloldja nyakkendőjét és kigombolja fehér ingét. Gyors mozdulattal dobja be őket az ülésre, és az autó orra előtt átsietve Irina oldalához lép. Újra a fát nézem. Ősz van, ágain ott himbálóznak a sárga levelek az enyhe szélben. Majdnem eltakarja szemeim elől a folyót, amely néha összerosódik, amikor megint belém döfi valaki a tört. Felnyögök. Szemeimből kicsordulnak a könnyek, barázdákat vájva napok óta nem mosott arcomra. Ők is folyók. Fájó folyók. Sírva ismétlem magamban: – Enni akarok! Fejem óvatosan oldalra fordítom. A bácsi karjánál fogva segíti ki Irinát, és beülteti az én helyemre, a hátsó ülésre. A lány ekkor eltűnik szemeim elől. A magas embert látom csupán, amint eloldja nadrágszíját. – Hátha nekem is ad egy kis pénzt – reménykedem. Csak egy kicsit. Amiből meg tudok vásárolni egy... egész kiflit... Hetek óta nem fogtam a kezemben... egészet... A bácsi becsukja maga mögött a hátsó ajtót. Az autó himbálózni kezd. Újra a leveleket nézem. Mert ezt ígértem. Talán Irina is betartja ezúttal szavát, mert legtöbbször semmit nem ad nekem a fizetéséből. Az aszfalton heverő fél kiflikre mutatva von vállat. Ilyenkor szidni kezdem, de hiába. Kegyetlen, mint anyám, amikor kitesz télen a fagyba, hogy ne rimánkodjam bent a forró levesért. Mert nincs. Nincs leves. Leves sincs. A hús szóba se jöhet. Anyám abban reménykedik, ha kirak, elindulok magamtól guberálni. A kukákban mindig akad valami falnivaló. Neki is viszek valamit. Ő sose hoz, pedig naponta eljár koldulni.

Nem tudom, mit csinálnak. Nem is látom. Mert az ablaküvegek bepárásodtak. Csak induljunk már! Vissza a Tescohoz. És adjanak fémpénzt a markomba. Mintha évek telnének el. Egyre türelmetlenebbé válok. Feltápászkodom. Hányinger környékez. De nincs mit hánynom. Csak görcsbe rándulva öklendezem. Ahogy egy kicsit megnyugszom, a fatörzsnek dőlve figyelem a nem fájó folyót. Partjához közel színes műanyagokat dobált bele valaki. Körülöttük furán habzik a víz. Én is hajítanék egy lapos követ, amivel szőni tanított régen Apám. – Úgy kell dobd, hogy minél többször kiugorjon a hullámok közül, miközben repül – figyelmeztetett. Nekem azonban most nincs erőm játszani. Csak nézem a fatörzs mögül a széles medret és a habokat. Ekkor hangokat hallok. – Gyere, kölyök, indulunk! – mordul felém a bácsi. Arca most elégedett. Erőtlenül szédelvek vissza hozzájuk. Mindketten ruháikat igazítják. Valósággal beesem a hátsó ülésre. Indulunk. Újra láthatóvá válik a város. Jönnek-mennek a járdákon az emberek. A sofőr ülése mögé csúszom, hogy ne lássanak. Utoljára a sárga tempelomot látom. Amikor a Tesco parkolójába érünk, Irina, markában papírpénzt szorongatva, hirtelen kiszáll és elszalad. Ott maradok egyedül. A bácsira pillantok. Mereven néz. – Csak egy egész kiflire valót! – könyörgök kezeim összetéve. Nem tudom, mennyi idő telhet el, amikor a zsebébe nyúl, aztán kitessékel és elhajt. Ég a hasam és a homlokom. Egyedül tenyerem hűti valamennyire a hideg fémpénz. De nem sokáig. Mielőtt a kenyérrészlegre érnék, valaki hátulról lefog, és hiába kapálózom, hiába kiabálok, senki nem figyel rám, senki nem segít, elveszi tőlem a pénzt, majd faképnél hagy. Felsírok: – Anyu!